

Molnár Zsolt

Éjszakai tort(úr)a

1

Nóra sokáig forgolódott álmatlanul az ágyban. A szűk családi összejövetel és az azt övező eszem-izom felbolygatta jó ideje szisztematikusan kialakított napi étkezési ritmusát.

Jólesett neki a vacsora. Bár leszokott a kései táplálkozásról, most mégis kénytelen volt meghunyászkodni, és félretette rendszeresség-mániás egóját, vagy ahogy tetszik, belesimult a társaság szokásrendjébe. Nem méltatlankodott, hagyta magát vezetni a nyájösztön által, nem is a megfelelési kényszer hajtotta (nem is a tatárok, lassan evett), de ahogy vitte a jó hangulat és a finom ételek ízvilága, érezte, a kivétel „gyengíti” a szabályt, és most ő is megengedhet magának egy kis élvezeti kiruccanást, a világ nem dől össze, ha meg igen, biztos nagy baj lehet vele, elhozza számára a megkönnyebbülést, amit orvosi nyelven eutanáziának neveznek.

Nem ő pakolta vissza a maradékot a hűtőbe, így nem is tudhatta, melyik polcon milyen fogás található, ezért felkészítette magát a gyors cselekvésre. Hisz minél tovább tartja nyitva a frigót, a benne található égő, úgy gondolta, annál nagyobb területen világítja be a konyhát, azután az egész lakást, szétterjedve, mint pokoli tündöklés, amire felébrednek a többiek.

És nem elég, hogy az este áthágta a hat, azaz 6 óra utáni nem-evés arany-

szabályát, még le is bukhat, és mások – de főképp saját maga – szemében úgy lenne beskatulyázva, mint dugievő.

Kiosont tehát a szobájától a mintegy hat méterre lévő konyhába, és csak most gondolt bele, milyen nagy is a házuk. Egy halk mozdulattal – ahogy egy tolvaj betöréskor – lassan feltépte a hűtőszekrény ajtaját (vagy mintha a Szezám, tárulj! jelszó már előre, gondolati síkon működne, hogy, hogy nem, szinte magától kinyílt), és a selymesen hűs mikroklíma incselkedve arcul legyintette a falánk betolakodót, és ráterítve a lomhán keveredő illatorgia tarka kendőjét, búvőkörébe rántotta a fiatal nőt.

2

Anya – mint minden éjjel – ma sem bírt hamar elaludni. Az ötszázhusz oldalas regény utolsó negyvenöt lapját is elolvasta, de csalódott a végkifejletben, és lekezelő hanyagsággal dobta az éjjeliszekrényre vaskos, semmitmondást locsogó könyvét.

Elővette keresztretjvényfüzetét, tollát, s próbált koncentrálni. Ment is a négyzetek kitöltése, majd következett a függőleges 4: „LÁNYOM FÉRJE”. Picit gondolkozott, aztán sebtében beírta: „VEJ”. De megütközött a megoldásán, hisz a szó öt betű, ezért nem passzolt a megfejtés. Tovább ment a fejtörőben. (Az a jó ebben, hogy ha egy dologra nem jön rá az ember, ott

a másik kérdés, minek megválaszolásával segíthet kiegészíteni az előző, üres helyeket, hacsak nem bizonytalanodik el még jobban.) Ahogy haladt lefelé, a vízszintesen megadott kérdésekhez érve azt olvasta: 3: „TÁVOZOTT”, hat betű. Na, ezt magabiztosan írta be: „ELMENT”. A részsikeren felbuzdulva nekilódult, pörgött az elméje. Aztán ismét függő 4: „LÁNYOM FÉRJE”. Igen: „VEJE, VEJEB, VEJEC... VEJEL”...

– Mi a rosseb! – értetlenkedett.

Nem mondta el a teljes ábécét, inkább megnézte, hogy mit rejt a függőleges 6: „BÁNAT”. Nyolc betű, a harmadik: „T”.

– Jaj, milyen hosszú! – méltatlankodott.

A többi feladványt furcsamód figyelmen kívül hagyta. De látta, hogy ezt a rejtvényt valamikor már elkezdte silabizálgatni, csak – ó, tényleg! – egy telefoncsörgés miatt abbahagyta, és rég nem nézett bele. Tehát a „BÁNAT” megfejtésének utolsó betűje: A.

De nem is volt kedve ilyesmiken morfondírozni, amikor egyik gyermeke sem találja helyét az aktuális élethelyzetben. Tudta, és az anyai megérzés is azt súgta neki, hogy az este mindenki csupán szépelegni igyekezett a maga módján. Menye eléggé ferde szemmel nézett az ő drágalátos kicsi fiára, aki egyre csak a telefonjára kacsintgatott, összevissza hablatyolt, jött is, hogy felpofozza a társaság láttára, mit számít az, hogy elmúlt harminc. Lánya rég látott aktivitásban sürgött-forgott, sokat is duruzsolt, ami gyanús volt neki, örült is, meg nem is. Ahány unokája volt a két gyermekétől, annyi szobában külön-külön a Play Stationt nyomogatta. (Egy olyan hülyeséget, mit egyedül

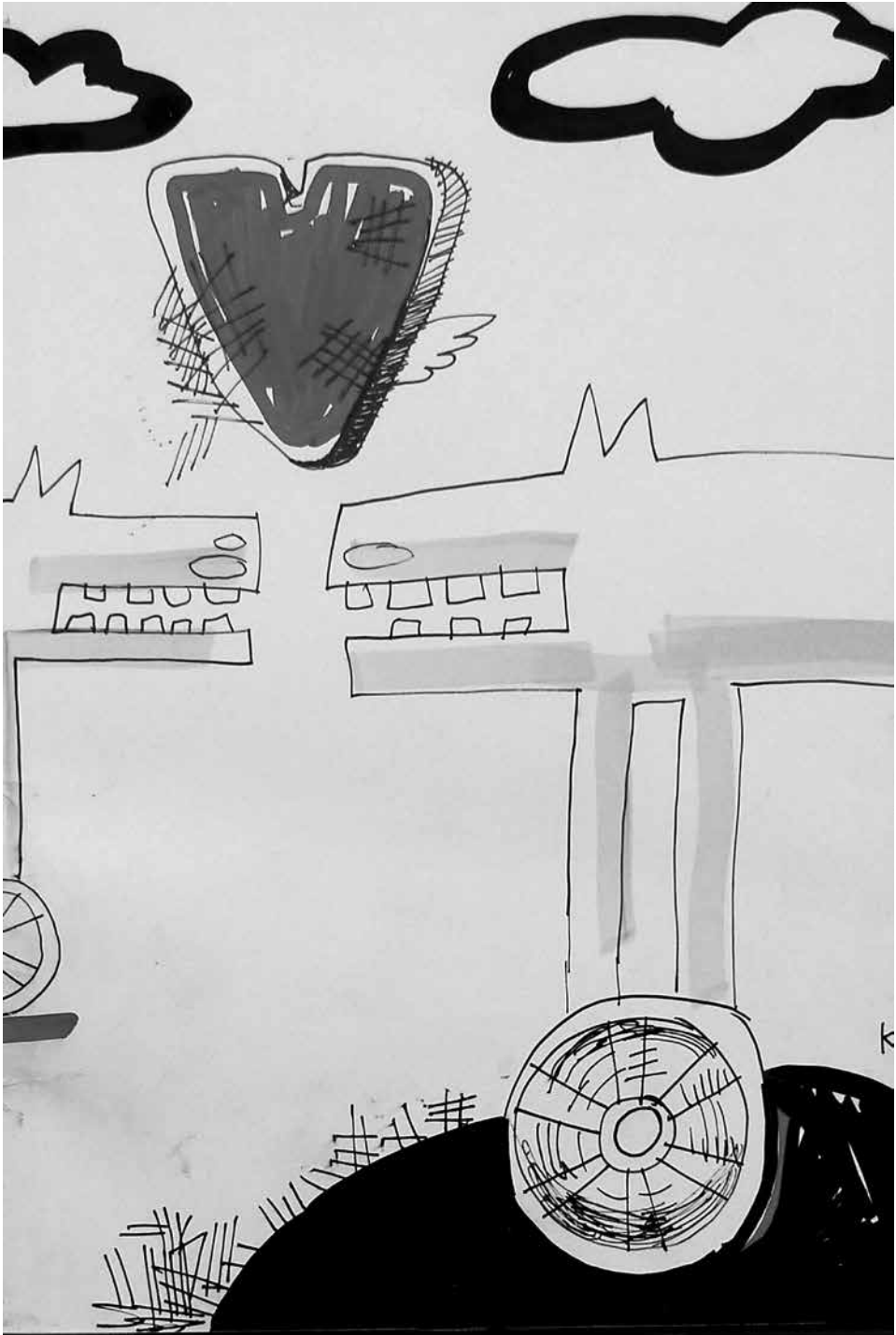
kell babrálni, pedig egy képernyőn is lehetne, így zilálva szét a közösségeket már zsenge fiatalembertől kezdve.) Ő meg, szégyen, nem szégyen, anya és mama léte megunva az egész mesterségesnek vélt hangulatot, fogta magát, és bevonult ide a szobájába, elege lett.

Férje négy éve halt meg autóbalesetben, unokáinak nem sokat mesélt róla. Egyszerű ember volt, amolyan szürke kispolgár, ivott, ám dolgozott is, felépítette ezt a házat, amikor a férfi megkívánta, odaadta magát neki, csináltatott vele két gyereket, hogy öregségére legalább legyen, aki eltartja.

3

Egyszer csak a mattüveggel berakott ajtó felé tekintett, csupán unalomból vagy a figyelem-elterelés kedvéért (szinte ugyanaz), és meglátta, hogy a konyha irányából furcsa derengés szűrődik be a félhomálytól és semmihangulattól erjedő szobájába.

Fél éve költözött haza Nóra, de feltűnő ez a lány, ugyanakkor hideg érintésű fénycsóva, mely a konyha irányából osont be hozzá, nem eltompulva a gyenge ledlámpa világítása mellett, ráhullva párnájára, hogy lángra gyújtsa kíváncsiságát. Azon töprengett, vajon ki ólálkodhat odakint? Nórának a fia, Dani úgy két órája kért repetát a vacsorából, vele nem számolt, ilyenkor ő az igazak álmát alussza. Kizárásos alapon csak Nóra jöhetett számításba, aki férjével történt válása után a kisfiúval hazaköltözött hozzá. De minden el volt pakolva, fel volt törölve, és el lett mosogatva. Különben is lánya – fiával ellentétben – az egészséges életmód híve, szintén nyugovóra tért. Valaki

Kapcsolat

felkapcsolva felejtethetett valamilyen lámpát, ki is ment, hogy leoltsa.

4

Nóra kutatólaborrá nyilvánította a hűtőszekrényt, hogy elkezdhesse feltárni az ott megbúvó gasztronómiai kincseket, amelyekre ebben az órában eddig gondolni se mert, hiszen hamar feldagasztaná combjain és hasán úszópárnáját, „érlelné” a narancsbőrét.

Nem is értette, mi a fenét keresgél ilyen helyen, de főleg ilyen napszakban, amikor neki vigyáznia kell(ene) az egészségére, aminek az egyik sarkalatos pontja a megfelelő időben elfogyasztott táplálék. „Húsleves. Ja, minden vasárnap ezt főz anya, most eltekintek tőle. Mi van még, lássuk? Boeuf-saláta. Ah, olyan sokat böfögtem az ágyban! Krumplipüré, hús. Á, azt sem kívánom. Mi ez itt letakarva? Húha! Szerintem ez nekem kellene fog” – tárgyalta meg magában a dolgokat.

Kissé félretolta az ismeretlen étket törekeny biztonságban eltorlaszoló többi fogást, és egy gyors mozdulattal, mint ahogy a gyereket veszik ki születéskor az anyából, vagy egy fulladozót rántanak ki a mélyvízből, úgy szedte elő az eddig azonosítatlan finomságot, pultra téve ezt a letakarva sejtelmességet sugárzó kulináris atomfegyvert, s lerántva róla az alufóliát, nagyra kerekedett szemmel, tátva felejtett száját enyhén huncut mosolyra húzva felujjongott benne a hedonizmus barbárság felé hajló ága, higgadtan szedve ki a fiókból (ahogyan sebész fogja meg és veszi elő a szikét), de eszelősen döfte bele a szűrő-vágó eszköznek mégsem nevezhető, az egész korpusból kitépni képes, evőeszközi alkalmatosságát

megtartó kiskanalat, kényelmesen elhelyezve az arra felfekvő, önmegeadóan alázatos falatot, szája felé mértani pontossággal vitte, és a tökéletes egyenest követő, zavarba ejtő eleganciával szájörege mohó vágját kielégítendő mozdulat az ízlelőbimbókat végtelenségig felizgatva, a ráharapás a profán beteljesülés fogalmát megalkotva, és a falat testként való forgatása a boldogsághormon vad felszabadulásához vezetett szervezetében, a mozdulatsor többszöri ismétlése pedig ennek a katarikus állapotnak az örökkévalóság földi leképezését teljesítette ki.

Már csak egyetlen habos falatocska maradt a szinte üres elhagyatottságában tátongó tálcán, amikor is egy örült jelenet emléke tört elernyedő testére. Eszébe jutott egy pornójelenet, amiben a pasas meg a nőci bekenete egymást habos tortával, aztán leeszegették a másik testéről a szétkent darabokat, ami után jöhetett a desszert desszertje...

Megfordult vele a világ.

A konyha egyszerre kezdett vele forogni és hullámozni. Rátámaszkodott a pultra, tenyere élével pedig a tálcára, ami által az felcsapódott, és cintányér hangosságát meghazudtoló robajjal repült le a csempére, ahol a 9-es mennyi hatványozott mennyiségével pörögni kezdett fékevesztett tempóban, felébresztve talán a két utcával arrébb lévő temető összes halottját. Hányinger kerítette hatalmába, úgy érezte, kitágult a nyelőcsöve, majd fulladási roham tört rá, amit öklendezés tetőzött be. A csap felé nyúlt, hogy kinyissa, de mintha hályog takarta volna el nemcsak a szemét, az agyát is. Érezte, elhagyja minden ereje, és elvágódott, pontosan a pult meg az asztal közé.

A sok filozofálás rosszat tesz. Főleg ha az embernek az elalvásra kellene hangolódni, de ha egy külső tényező is közrejátszik az elme és a test ellazítási és a gondolatok elengedési folyamatának megakasztásában, az még inkább megnehezíti a relaxáció útját.

A szobáját átítató külső fényjelenséghez anya erős hangeffektusokat is kapott, ami hirtelen cselekvésre ösztönözte: lehajítva a rejtvényfüzetet, tollat és magáról a takarót, felpattant, a kilincset megragadva kivágta az ajtót, s úgy falnak csapta, hogy az nyomot hagyott. Az „elkövető” kilétének beazonosítása rövid ideig tartott. Az arc – tulajdonosának pozíciója miatt – ugyan kivételmentlen volt, a test mérete alapján azonnal rájött, hogy Nóráról van szó. Az egyszemélyes apokalipszis miatti kétségbeesés és pánik megvakította őt, így nem láthatta azt, hogy közte és a magatehetetlenül heverő Nóra között szilánkok önkéntelen csapdája volt kifarva, és belelépett.

Van, amikor a stressz lejjebb nyomja a fájdalomküszöböt, most is ez történt. Átgázolva a tálca szanaszét szóródott darabjain, anya odarohant Nórához, leterdelt mellé, gyengéden feje alá nyúlt, hogy megemelje, és melegséget tapasztott meg a tarkó környékén, ami rossz érzést váltott ki belőle. Nóra féláljultan motyogott valamit, anya összpontosított ugyan a galuskás beszédre, de csak szófoszlányokat volt képes kihalászni a verbális zavarosból.

– Mi történt? – kérdezte rettegéstől elcsukló hangon anya. – Beütöted a fejed. Hívom a mentőt.

Épp fel akart állni, amikor Nóra kommunikálni kezdett.

– Hagyhd, juól vhaygok. Csak... Izé... Ó, mi töürtént? – kérdezte eltorzult hangon a fél-öntudatlanság aknájából alig felbukott nő is.

– Ezt én kérdem tőled. Hogyan estél el? Fáj valamid? Mi ez az összevisszaság körülöttem?! – kérdésözönt zúdítva anya Nórára. – Jaj, vérzel is!

Nórát sokkhatás érte, remegni kezdett.

Anya óvatosan visszahelyezte fejét a földre, hogy menjen hívni a száztizenkettőt. Felállt, és indult a telefonért, mikor ismételtelen belelépett a törmellekbe. Az éles fájdalomtól ezúttal felsikoltott, és mint krumpliszák, úgy rogyott össze.

A látómezőjén kívülről tapasztalt hangrettenettől Nóra összerándult. Nem tudta mire vélni a dolgot, és elkezdett velőtrázón üvölni. A szavak kiejtése előtt a mondat még tisztán visszhangzott fejében, de ahogy száját elhagyta, ősnylevi vagy még az emberi faj kialakulásakor használt artikulálatlan hümmögésként érzekelte annak megformáltságát:

– Anyua, jeól vhayg?

A válasz zokogás és jajveszékelés formájában verődött tompa elméje felületére.

– Az Isten szerelhmére, szóulalj meg! – türelmetlenkedett Nóra.

De nem jött felelet, csak ugyanaz az elhagyatott, keserű nyögés-sírás egyveleg.

6

Így feküdtek mintegy tíz percig, nem sokat tudva egymásról, mégis már erősen érezve a másik szenvedését.

Mindketten igyekeztek megnyugodni, amennyire lehetett egy ilyen tragi-

kumában komikus és komikumában tragikus balesetpár után.

Annyi mindent kellett mondaniuk egymásnak. Most volt rá idejük.

Közös idő.

Telepátia útján zajlott a beszélgetés: „Fel tudsz kelni?”, „Mi lett veled?”, „Meg tudod mozdítani a kezed, lábad?”, „Mid fáj?” De ahelyett, hogy ezekkel a kérdésekkel egyfajta együttérzést, kapaszkodót adtak volna egymásnak, kíméletlenül odaszegezték a másikat a földhöz, ráébresztve saját kiszolgáltatottságukra.

Miután elcsitult a fájdalma, anya ismét megkockáztatta Nórához intézendő kérdését, immár hallhatón:

– Mi történt?

Ekkor Nórának támadtak kegyetlen fájdalmai. Úgy érezte, hogy egyetlen épp porcikája sincs. A plafont bámulta egyre. Annyi ereje már nem volt, hogy körülnézzen, és felmérje a terepet.

– Nóra, hallasz? – kérdezte félve anya.

– Teszsek! – jött végre a válasz.

Majd újabb kérdést tett fel:

– Hogy vagy?

– A körülményekhez képest... rosszszul – pihegte Nóra.

– Danikám! – kiáltotta sírásba torló hangon anya.

De a kisleány felébresztési lehetetlenség, hacsak nem rázzák meg a vállát.

– Ne fáradhatsz, makunkra maradtunk – mondta drámaian, mégis könnyed egyszerűséggel Nóra.

– Az ember végül magára marad... Tulajdonképpen még mindig nem fogom fel, hogy mi történt, de a hangdóból ítélve kissé helyrejtőtől – reménykedett anya.

– Még csakmuost áll össze a gkép. Aszthal. Zukhanás. Csapb.

Csörömpbölés. Hányinger. Torlta szétkhenve.

Megint öklendezni kezdett. Arra gondolt, ha most itt elkezdi hányni, megfullad, mert nem képes az oldalára fordulni, csak a fejét elfordítani. Fekve hányás. Nem jó műsor.

Rövid lélegzeteket vett. És csökkentve. És hasba.

Menekült a megaláztatás elől, elvégre hogy egy szuperegészséges életmódot folytató személy így végezze, több, mint ciki, már-már botrányos.

7

Ismét csak a megkövült csend, újabb tíz perc semmi.

– Anya, miért nem hívrsz mentőth?

– Mert nem tudok... felállni – fejezte be bizonytalanul anya.

– Te is bhalesetet szenvedteél, kgon-dolom.

Nem olyan súlyos, csak rossz helyeken néhány karcolás.

Anya körbe tudott nézni:

– Jesszusom, mik ezek a szétkenődött fehér foltok?

– Mmmondtam, hogy tortha – válszolt ingerülten Nóra.

– Döbbenetes! Hogyan vetemedtél arra, hogy az éjszaka kellős közepén egyél? Méghozzá édességet?

– Megkívhántam.

– De mégis, pont a tortát!?

– Jól elh volt rejtftve, gondoltam, valamifhéle különlegkesség lehet.

– Nem csináltam nagyobbat. Vittem át a szomszédasszonynak is belőle még az este, öcsédék is elvitték a maguk adagját, Dani nem édesszájú, és azt az utolsó szeletet sem én akartam megenni – részletezte anya.

– A kutyánkh mvúlt héten elbusztult, akkor kinek akarltad odaadni?

– Valamelyest szüklátóköri jellemvonás. Kinek ünnepeltük a születésnapját, te nagyokos? – jött anya ötezer lejes kérdése.

– Jaj, nagymamvikám! Egyébként elhozzhattuk volna őt is, a kisszobában van hely, hogy lefekuüdjön, nem kejllett vuolna végkig ülunie az esthét – mondta bábáskodva nagyanyja felett Nóra.

– Egy óránál tovább nem bír fent lenni.

– Én meg u-úgy érzhem, hogy ha még egy percigh itt frekszem, megbholrondulok... Miért vha gyunk ilyen szuerentcsétlenek? – kérdezte ugyancsak Nóra mélyreható egzisztencializmussal.

– Örökölt sors. Predesztináció. Végzet – anya rövid mondatokba tömörítve igyekezett a súlyos fogalmak értelmét „csepegtetni” az amúgy fel-fogni most nemigen képes Nórába.

– Igen, ruózsás éhlete nekgi sem vuolt – utalt allegorikusan a nagyanyjára Nóra.

– Háború, korai árvaság, embertelen rezsím, a betáplált kód át lett programozva a génekben – tartott rögtönzött biológia- és történelemórát anya.

– Ebbve nem tüörödöm bhele!

– Inkább abba ne törödjünk bele, hogy itt fekszünk! Indítsuk el a felkelést!

– Íkgérem, ha fuelépülök, többvet foglakhozom nuagyival.

– Két nap egy héten te is tisztába tehetnéd és megetethetnéd – szólt rosszallás nélkül anya.

– Huát ighen, a gond-o-ozó nem Theréz anyha – jegyezte meg hidegen Nóra.

– Bizony.

– Juó pbeszélgetni velred, ahnya – érzélgósködött Nóra.

– Veled is, gyermekem.

Erre a két mondatra melegség öntötte el mindkettőjük szívét.

8

Megint csend állt be. Ezúttal azonban termékeny, felemelő, méltóságteljes hallgatás lengte be őket.

Nem tudták pontosan, mire is várnak.

Az idő és a tér mintha felitatta volna egymást.

Egy földöntúli dimenzióban érezték magukat.

Letöredezett minden egymás felé irányított belső tuskéjük, és fájdalmaik megszűntek.

Ezeket józan ésszel nem tudták megmagyarázni, és nem is akarták.

Belegyógyultak egymásba.

– Már kredek hozzászokhni ehhez az édes semmrittcsevéshez – ironizált a lány.

– Ha tudtad volna, hogy így járunk, ki se kelsz az ágyból – állapította meg az anya, részleges felmentést adva a lányának.

Ekkor anya felült, és nekitámaszkodott az asztal lábának.

– Ehzt hamarabb is megcsinyálhattad vuolna!

– Te jössz.

– Énh úhgy élrzem, hogy örökhre elbvuktam – szólt lemondó bölcseséggel a lány.

– Ez a te nagy bajod, gyermekem! Hogy nem gondolkodsz távlatokban, nincsenek terveid – jegyezte meg némi szülői retorikával az anyja.

– Pff, itt a feöldhön eltherlülve megtrrophára menvue vlahogy se gked-

Lócutyakarácsony 1.

vem, se enhergiám a jhövőképremet összeprakosszatni. Elhőbb engrem rakhjanak össze az orvosok – magyarázta a realitás talaján állva... azaz fekvve a lánya.

Az anyja erőt vett magán, és négykézláb nagy nehezen elvánszorgott a telefonjáért. Az előszobában lévő konnektorba szokta behelyezni töltőjét, és ez most sem volt másképp. A képernyőre bökött és hívott. A diszpcser fél perc múlva vette fel, de ahhoz a végtelennek érzett időhöz képest, amióta a földön voltak, ez a szempillantás felgyorsított intervalluma volt. Elmondta, hány személy szorul ápolásra, és hogy milyen jellegűek a problémáik, valamint megadta a pontos címüket.

9

Öt perc múlva csengettek.

Senki se nyitott ajtót.

Kisvártatva újabb csengetés, egymás után kétszer, ami szintén ajtónyitás nélkül maradt.

Dörömbölés, egyre keményebben.

Anya elgémberedett, képtelen volt felegyenesedni, hogy ajtót nyisson.

Kívülről susmorgó tanakodás.

Kiszólt nekik, hogy nem éri el a kilincset.

– Ne szórakozzon velünk, asszonyom! – jött türelmetlenül a válasz.

– Törjék be! – más épkézláb ötlet (így négykézláb) nem jutva neki eszébe. „Dani válla is messze van” – sóhajtott fel magában.

Anya olyan fűrgén, ahogy a lelki és fizikai viszontagságok után csak tudott, elhátrált az ajtóból. Az egyik mentős berúgta azt, és meglátták az ott fekvő anyját.

Elhadarta nekik, hogy a lánya súlyosabb állapotban itt balról az első helyiségben fekszik.

Az orvos meg az asszistens bement a lányához, s a rövid ideig tartó vizsgálat után megállapították, hogy fejsérülése és egyéb zúzódásai vannak. (A körülötte talált ilyen-olyan darabok, a szétkent fehér mázgak nem érdekelték őket.) Állapota stabil, nem életveszélyes. Nekikezdték ellátni az anyja sebeit.

Közben a kisszoba ajtajában megjelent Daninak földbe gyökerezett a lába, és meg sem bírt mukkanni az elé táruló látványtól, egy ideig néma szemlélője maradt a történéseknek.

Az egyik férfi másik mentőautót hívott, aztán kiment a hordágyért.

A második mentő kiérkezésekor anyja már a hordágyon feküdt, Dani mellette pityergett.

– Miért nem engedsz oda anyuhoz? – kérdezte duzzogva.

– Most nem lehet, anyut beviszik a bácsik a kórházba, mert elesett – mondta mama, megrágva szavait.

– Nem akarom, hogy anyut elvigyék! – akaratoskodott a kisgyerek, és indult ő is a konyha felé. – Anyu, anyu, anyukám! – sipáskolt tovább.

– Menj innen, fiú! – mondta neki az egyik asszisztens gorombán, de ő továbbra is ott ácsorgott.

– Kricsim, állj félre, hogy a pbácsik hakmar ki tudjanak vhinni, mert nagyguon fájh a füjem meg a hártam, és nem tudokh járlni se! Visznek mvegygyóugyítani enghem és mvamát is – adta a felületes tájékoztatóval egybekötött utasítást Nóra.

Közben eszébe jutott, hogy gyermeke nem maradhat egyedül, míg ők bent lesznek a kórházban, mert az anyja lábát minimum összevarrják, és

őt is biztosan ott fogják majd tartani több napig. A bátyjék nem a környéken laknak, praktikusabb, ha áthívátja a szomszédasszonyt vigyázni a fiára, akire most még gyengédebben, vajszi-vűben tekintett, mint valaha.

Megsajnálta nagyon.

Átjött a szomszédasszony álmoságtól karimás, beesett szemmel. Megállt az előszobában, és rögvest felkiáltott az „otthoni kórház” láttán.

Dióhéjban elmesélték neki a kálváriát, aztán rá is bízták a fiút.

10

Először az anyját viszik ki, lévén, hogy ő van közelebb a kijáráshoz. Még csak az udvaron tartanak a szállításában, amikor a másik két hordár a lányával szintén kiér a borzalom házából, és az éppen akkor felkelő nap homlokukra ejt néhányat frissen felhozott arany ékköveiből, glóriába vonva a két túlélőt, az amazon anyát és az élet küzdelmeibe valójában csak mostantól beletanuló lányát.

Miután kiérnek az utcára, az anya megállítja az őket vivő mentősöket, s lányához fordul:

– Nem biztos, hogy a sürgősségin tudunk beszélni a zajban, vagy hogy egymás mellé kerülünk a kórházi osztályon, ezért itt és most szeretném neked elmondani: örülök annak, hogy az anyád lehetek!

A lánya érzi, hogy neki is kell mondania valami hasonlóan felemelőt, de bátorításként (igen, a nagy gyereket is biztatni kell néha) csak ennyit mond:

– Ha feluépülök, sütökh nagyhi-nak egy tortlát, ésfélretheszek belűő-le magkammak egy szueletet, a több-

vi ruészét pedig elviszuem neki. Amvúgy is ő szhereti legintkább az édersshéget a családtban, mvásodik gyerekgkor.

Betolják őket a mentőautókba, az ápoló személyzet beül a maga helyére, és a két kocsi elindul a város kezdődő forgatagában, papírsárkányként húzva fel maga mögött a napot az égre.

11

Nóra most veszi észre, nála van a telefonja, hisz hallja, hogy csörgetik. Megkéri az asszisztenst, legyen jó, és kotorja elő a zsebéből. Az, miután előszedi, odaadja neki. Nóra ránéz a kijelzőre, és látja, hogy a nagy hívja. Átszellemülten veszi fel.

– Hallhó, mamua.

– Halló, Nórikám. Én vagyok az, a mamád – szól élénk hangon.

– Szija! Ruég bueszéltünk – mondja Nóra reszketeg hangon. – Hogy értzed maghad? – kérdi tisztelettudón.

– Hogy érezhetném magam a születésnapomon? Kitűnően! – felel fölényeskedve mama.

Nórát maradék ereje is elhagyja.

Néhány másodperc szünet után megszólal:

– Buoldog szöületyénapot, mhamikám!

– Köszönöm, aranyoskám! Hogy telt az este? – érdeklődik.

– Szuenzáhcciosan! – vágja rá szinte félbeszakítva Nóra. – Csuaak te hiárnyoztál. De nahgyon!... – ezzel kétszeres jelentést adva a mondatnak.

– A tortából, remélem, hagyatatok nekem egy szeletet.

– Neumcsak egy szheletet, harnem egy nagy dalrabot. Végtzek a munkuával, és elvitszem nüeked. Befhalatrozod

a hétlen. Tudkom, hogy mennyhireszheted – lelkiismeretét bekábszerve ezzel Nóra.

– Nem kell hoznod. Nekem a legfontosabb, hogy épségben és egészségben együtt lehessünk – mondja elcsukló hangon. – De miért beszélsz olyan furcsán?

– Vacgakol a telephonom (meg az életem – gondolja), márh mások is mondhták. Lecsehrélem.

– Puszillak – mondja mama, és le is rakja a telefont.

Nórába belecsap a felismerés. Keserű sírásra fakad.

Megérkeznek a kórházhoz. Már meglehetősen jól van. Hasogat ugyan itt-ott, de közérzete jobb. Felül, és végigméri magát. „Ez vagyok én? Vágyaimnak élő hús-vér robot?” Majdnem megint sírásra görbül ajka,

mikor hasán megpillant egy ragyogó fehér foltot. Arca felderül. Akaratlanul szalad ki száján a tortánál ezerszer édesebb és egészségesebb szó:

– Mamua.

Elvégzik rajta a szükséges vizsgálatokat, majd beviszik az intenzívra. Az osztályon, ahol fekszik, rásüt a nap, nagy születésnapja.

– Boldrog születésnapot, nagy! – mondja emelkedett hangon, de magában.

Gondolatban összegyűri a múlt éjszakát. Egyáltalán, mindent, ami negatív volt életében, és instant módon kezdi is érezni a belső megújulást. Tudja, csoda megy benne végbe. Érzi, hogy újjászületik.

– Boldzog születésnapot, Nóra! – kívánja magának is ünnepélyesen.

És alszik egy nagyot.

MOLNÁR ZSOLT költő 1983-ban született Nagyváradon, jelenleg is ott él. Születése óta mozgássérült. Tanulmányait magánúton végezte. 2004 óta ír verseket, először tollba mondva, 2011 óta orrával gépelve. Rendszeresen publikál mind az online, mind a nyomtatott sajtóban, rendszeres résztvevője az Élő Várad Mozgalom projektjeinek. Kötetei: *Verseim* (2005, magánkiadás), *Kapaszkodom* (2009, Nagyvárad Magyar Diákszövetség), *De te itt maradsz* (2011, Varadinum Alapítvány), *Kódolt remény* (2016, Holnap Kulturális Egyesület), *A monológ iránya* (2023, Holnap Kulturális Egyesület).

Pénz beszél, kutya ugat